

Hoofdstuk 1

Ik herinner me het gele huis, de hete zomers, het geluid van de krekels, de salamanders die tegen de muren op klimmen, de bloemen, mijn blaffende hond, de tuinman, de boom in het midden van de tuin, mijn zus met haar grote ogen.

Ook herinner ik me de ijscoman die eens per week aanbelde. De melkboer, de bakker, en mijn grootouders met hun genegenheid.

Met Lissabon in Portugal als achtergrond, is het een idyllische setting voor het begin van een film uit de jaren zestig. Maar ook in het paradijs zijn er momenten die niet zo goed zijn. Momenten die niet zo fris of niet zo de moeite waard zijn. In werkelijkheid bestaat het paradijs niet, het wordt alleen gefantaseerd door ons, wij dromers van verhalen.

De zon scheen fel en de bladeren aan de bomen bewogen niet eens, zo windstil was het.

Mijn witte huid werd zoals elke zomer door de zon ver-

brand. Insecten vlogen wild door de tuin tot ze hun bestemming bereikten: de bloemen in het middelste bloembed.

Ik was acht jaar oud. Eva, mijn zusje dat net iets ouder dan vier jaar was, speelde rond de muur van de middelste boom in de tuin. Ik hoorde mijn moeder, ze was in de keuken aan het vegen. Het was te warm voor de kinderen om op straat te spelen. Zelfs mijn kleine foxterriër lag te slapen. Ik keek omhoog naar het aquaduct vlak bij mijn huis en merkte iets op dat me alert maakte. Ik bleef meer en meer geïnteresseerd staan kijken. Ik zag een man met iets spelen, hij had iets in zijn hand. Kort daarna zag ik hem bij de poort voor het huis. Ik hoorde Eva's geschreeuw nog, wat mijn moeder alarmeerde. De man greep me vast...

Wat er daarna gebeurde, herinner ik me niet meer in zijn geheel. Het heeft misschien een eeuwigheid geduurd, maar het kan ook slechts een paar seconden zijn geweest. Ik zal het nooit weten. Het enige wat ik me herinner, is dat ik me niet kon bewegen, dat ik volledig verlamd was. Dat ik tegen de spijlen van het hek werd aangedrukt en dat ik de handen van de man voelde...